

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobce: **I. S.**, nar. ..., evidenční číslo ..., státní příslušnost Ukrajina, hlášen na adrese Pobytové středisko Kostelec nad Orlicí, Rudé armády 1000, 517 41 Kostelec nad Orlicí, zast. Mgr. Janem Urbanem, advokátem advokátní kanceláře URBAN, advokátní kancelář s.r.o., se sídlem Haškova 1714/3, 500 02 Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 8. 2016, č.j. OAM-663/ZA-ZA12-ZA16-2016, ve věci mezinárodní ochrany,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Shora označeným rozhodnutím shledal žalovaný žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany nepřípustnou podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) tohoto zákona zastavil.

Toto rozhodnutí napadl žalobce v celém rozsahu včas podanou žalobou a současně požádal o přiznání odkladného účinku žalobě ve smyslu § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“).

Usnesením ze dne 5. 9. 2016 soud nepřiznal žalobě odkladný účinek.

Žalobce v žalobě a jejím doplnění prostřednictvím soudem ustanoveného zástupce namítal, že v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany byl zkrácen na svých právech. Uvedl, že žalovaný porušil ustanovení § 2 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, pochybil především tím, že se odpovídajícím způsobem nevypořádal s obsahem žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany a zejména s jeho tvrzením, že mu v případě návratu na Ukrajinu hrozí nebezpečí vážné újmy z důvodu absolutní neznalosti poměrů v důsledku dlouhodobého pobytu mimo území Ukrajiny, kterou opustil před rokem 2010. Rozhodnutí žalovaného může žalobce vystavit situaci, kdy bude na Ukrajině bez prostředků, nebude schopen se postarat ani o své základní potřeby. Vzhledem k absenci reálně existujících rodinných vazeb, které žalobce správnímu orgánu popsal, je zjevné, že na Ukrajině není žádná osoba, na kterou by se mohl žalobce obrátit s žádostí o pomoc. Žalovaný nepostupoval v souladu s § 14 zákona o azylu, neboť nevzal v úvahu žalobcovy vazby v místě jeho pobytu na území ČR, které si žalobce budoval po celou dobu svého pobytu. K podkladovým informacím namítl, že Ministerstvo zahraničních věcí ČR je ústředním orgánem státní správy téhož státu jako žalovaný, žalobce proto informace, jejichž zdrojem je toto ministerstvo, nepovažuje za dostatečné pro posouzení jeho žádosti. Další podklady opatřené žalovaným pak žalobce považuje za tendenční a neobjektivní, a to zejména s ohledem na aktuální situaci na Ukrajině a zájmy subjektů, které tyto podklady zpracovaly. Obsah opatřené dokumentace tak neumožnil žalovanému rozhodnout s přihlédnutím ke všem aspektům dané věci. Žalobce má za to, že důvody, které v průběhu řízení uvedl, dostatečně odůvodňují závěr o splnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany, a to přinejmenším ve formě humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, případně doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Z obsahu spisu je zřejmé, že žalovaný měl bezpochyby rozhodnout o věci meritorně a nikoliv řízení zastavit pro nepřípustnost. Pokud by si žalovaný všechny potřebné podklady opatřil, bezpochyby by dospěl rovněž k tomuto závěru. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel její oprávněnost, odkázal na obsah správního spisu a na vydané rozhodnutí, na jehož správnosti setrval. Upozornil, že povinnost zjistit skutečný stav věci dle § 3 správního řádu, má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl. Žalobce měl možnost do žádosti uvést veškeré relevantní důvody, jež jej vedly k opuštění vlasti a popsat všechny potíže, které ve vlasti měl. Žádost stvrdil svým podpisem. Žalovaný konstatoval, že shromáždil za účelem vydání rozhodnutí dostatečné podklady, které jsou součástí správního spisu a které stejně jako v napadeném rozhodnutí (strana 2) vyjmenoval. Žalobce se s uvedenými podklady seznámil, vyjádřil se, avšak nenavrhl doplnění podkladů pro rozhodnutí a sdělil, že proti zdrojům informací nemá žádných námitek, ale dle jeho názoru nejsou úplně nezávislé. Žalovaný shrnul žalobcem uvedené důvody jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR ze dne 2. 7. 2015, jež mu udělena nebyla včetně rozsudků krajského a Nejvyššího správního soudu, které potvrdily správnost rozhodnutí žalovaného (viz níže). Žalovaný má za to, že se v nyní projednávané věci dostatečně vypořádal s odůvodněním zastavení řízení dle § 10a písm. e) zákona o azylu. Uvedl, že důvody současné, tedy druhé žádosti o udělení mezinárodní

ochrany, jsou téměř identické důvodům žádosti předchozí. Žalovaný zdůraznil, že je to právě žadatel, který nese břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Předmětem dokazování v řízení o udělení azylu pak není obecná situace v zemi původu žadatele, nýbrž konkrétní situace žadatele popisovaná v jeho tvrzeních. V této souvislosti poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 7. 12. 2005, č.j. 4 Azs 151/2005-86). Připomněl, že mezinárodní ochrana je institutem výjimečným a nelze jím legalizovat pobyt a s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 37/2003 uvedl, že k takovému účelu měl žalobce využít zákon č. 326/1999 Sb. Žalovaný uzavřel, že žalobce v současné žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvedl žádné nové relevantní skutečnosti, se kterými by se správní orgán nevypořádal v řízení předchozím. Z dostupných informací správní orgán nezjistil, že by v zemi původu žalobce došlo k zásadním změnám v politické a bezpečnostní situaci, které by bylo možné posuzovat jako nové ve smyslu zákona o azylu a kterými by se měl správní orgán znovu meritorně zabývat. Žalovaný shledal naplnění podmínek stanovených v § 10a písm. e) zákona a § 25 písm. i) zákona o azylu, navrhl proto, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů. O žalobě rozhodl při jednání.

V přezkumném řízení soud vycházel z obsahu správního spisu, z něhož se podává, že žalobce poprvé požádal o mezinárodní ochranu v ČR dne 2. 07. 2015 z důvodu obavy z povolání do armády, kvůli legalizaci svého pobytu na území ČR a taktéž měl k tomu ekonomické důvody. Rozhodnutím žalovaného ze dne 17. 8. 2015 nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana ve smyslu ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, kterou Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 9. 3. 2016 zamítl. Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 19. 4. 2016, č. j. 8 Azs 93/2016-31 odmítl kasační stížnosti pro nepřijatelnost.

V současné druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kterou žalobce podal dne 30. 7. 2016, uvedl, že je ukrajinské národnosti, pravoslavného náboženského vyznání, svobodný, bezdětný. Nemá žádné politické přesvědčení. V roce 2012, 2014 a 2015 mu bylo uděleno polské vízum, po dobu jejich platnosti pobýval jak na území Polska, tak i na území ČR. V roce 2015 mu bylo uděleno řecké vízum. Dne 9. 4. 2015 přijel do ČR autobusem z Řecka. V červenci 2015 požádal v ČR o udělení mezinárodní ochrany, udělena mu nebyla. Nyní o mezinárodní ochranu žádá proto, že se na Ukrajinu nechce vrátit, nesouhlasí s tamní politickou, sociální, ekonomickou a bezpečnostní situací, kde je všechno ovlivněno penězi, vše je podplaceno, lidé nemohou nic změnit. Ve válce nelze bojovat mezi sebou, zabíjet se. V ČR se mu líbí, chtěl by zde zůstat.

Součástí správního spisu jsou dále podkladové zprávy a informace shromážděné žalovaným ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Při posouzení žádosti žalobce žalovaný konkrétně vycházel z informace Ministerstva zahraničních věcí ČR č. j. 103518/2016-LPTP ze dne 3. 6. 2016, z Výroční zprávy Freedom House 2016 - Ukrajina ze dne 27. 1. 2016, zprávy Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva - Zprávy o stavu lidských práv na Ukrajině z 16. 11. 2015 až 15. 2. 2016, ze dne 03. 03. 2016. Jak je

již uvedeno výše, žalobce využil možnosti se s uvedenými zprávami seznámit, namítl, že statistika uvedená ve zprávě Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva není aktuální, pohřešovaných či zabitých osob je mnohem více. Válka je pro mnoho lidí byznys. Sám nenavrhl případné další doplnění podkladů pro vydání rozhodnutí, proti zdrojům uvedených informací nic nenamítal, dle jeho názoru však nejsou nezávislé.

Při jednání soudu zástupci účastníků setrvali na svých návrzích.

Na opakované žádosti, kdy jsou uváděny tytéž důvody jejich podání, pamatuje zákon o azylu v § 11a odst. 1. Nepřípustnost žádosti o udělení mezinárodní ochrany a s tím související možnost zastavení řízení řeší ustanovení § 10a písm. e) ve spojení s § 25 písm. i) zákona o azylu, podle kterého se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.

Podle § 10a písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1 zákona o azylu.

Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.

Krajský soud porovnal důvody současné žádosti žalobce s důvody, které uváděl v předchozí žádosti a uzavírá, že žalobce v nově vedeném řízení neuvedl žádné nové skutečnosti ve smyslu ustanovení § 11a odst. 1 zákona o azylu. Soud neshledal v učiněných závěrech žalovaného ani v jeho postupu v průběhu aktuálně vedeného správního řízení žádné pochybení. Se žalobcem uváděnými důvody odchodu z vlasti a podání žádosti o mezinárodní ochranu v ČR (vyhnout se nástupu do armády, ekonomické důvody, snaha o legalizaci pobytu), se žalovaný dostatečně vypořádal v rámci meritorního posouzení jeho žádosti v rozhodnutí ze dne 17. 8. 2015, v jehož rámci posuzoval i bezpečnostní situaci na Ukrajině. Jak již bylo uvedeno výše, Krajský soud v Praze po provedeném přezkumném řízení rozsudkem ze dne 9. 3. 2016 žalobu žalobce zamítl a Nejvyšší správní soud odmítl jím podanou kasační stížnost pro nepřijatelnost.

Lze tedy souhlasit se žalovaným, že žalobce neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu ustanovení § 11a odst. 1 zákona o azylu, na základě které by žalovaný měl opětovně meritorně posuzovat žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalobcem vyslovené přání zůstat v ČR, protože se mu zde líbí a obecná nespokojenost s politickou, ekonomickou a bezpečnostní situací v zemi jeho původu, jsou neslučitelné s azylově relevantními důvody pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany ve smyslu § 12 až 14b zákona o azylu. Krajský soud připomíná, že institut azylu není a nikdy nebyl univerzálním nástrojem k řešení nepříznivé osobní či ekonomické situace žadatele. Právo na azyl založené na mezinárodních úmlouvách totiž v sobě nezahrnuje právo této osoby vybrat si zemi, kde se pokusí začít nový

život odpovídající jeho představám, jelikož slouží výhradně k poskytnutí nezbytné ochrany cizím státem, je-li žadatel ve vlastní zemi vystaven pronásledování ze zákonem vyjmenovaných důvodů, popřípadě existují-li jiné, zcela výjimečné okolnosti, za kterých by bylo nehumánní azyl neudělit (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2005, č. j. 4 Azs 34/2005-60, dostupný na www.nssoud.cz).

Dospěje-li správní orgán porovnáním důvodů uvedených v opakované žádosti téhož žadatele o udělení mezinárodní ochrany ke zjištění, že se jedná o tytéž skutečnosti, které byly hodnoceny v souvislosti se žádostí dříve uplatněnou, je závěr o nepřípustnosti nové žádosti v souladu s § 10a písm. e) zákona o azylu. Následné zastavení řízení o takovéto žádosti za použití § 25 písm. i) zákona o azylu je za zjištěných okolností případu postup, který má oporu v zákonné úpravě a je v souladu i s judikaturou Nejvyššího správního soudu (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011-74: *„Bylo-li řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřípustnost podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Důvody uváděné žadateli se zabývá pouze z toho hlediska, zda jim mohly být známy v době první žádosti, a zda je tedy mohli uvést, či zda jim v tom nebránily objektivní důvody, zpravidla spočívající v tom, že o těchto důvodech vůbec nevěděli nebo je nemohli z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést.“*). Nejvyšší správní soud v rozhodnutí ze dne 11. 6. 2009-65, č. j. 9 Azs 5/2009-65, uvedl, že *„ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu představuje jistý filtr, jehož prostřednictvím je možné propustit do dalšího opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany již jednou rozhodnutou věc. Jedná se přitom o výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté, tzv. res iudicata, resp. v daném případě res administrata. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění obou výše uvedených podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu nové žádosti, jež může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí tak, jako tomu svědčí skutkové okolnosti projednávané věci.“*

Soud neshledal důvodnou ani žalobní námitku ve vztahu k podkladům pro vydání rozhodnutí. Žalobce využil možnosti se s podklady seznámit, žádné výhrady proti zdrojům informací neuplatnil, toliko nesouhlasil s některými údaji, neuvedl však, v čem konkrétně se to týká jeho osobně. Vzhledem k tomu, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, které by svědčily o jeho azylově relevantním pronásledování či ohrožení vážnou újmou, lze obsah, množství a zdroje podkladových zpráv považovat za standardní.

Krajský soud se plně ztotožňuje se závěry i procesním postupem, které učinil žalovaný. S odkazem ke shora uvedenému shrnuje, že žaloba není důvodná, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady řízení

nevznikly, proto soud žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 27. říjen 2017

JUDr. Ivona Šubrtová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
J. L.